

[...]

sem: nem hatódik meg kánonok által diktált hülye lózungoktól.

Ilyet skribál: „*a Fidesz és a kormány) a középosztálynak, az alkalmazottak felső rétegének kedvez, a politikából kiszorított, nem szavazó szegények (a relatív többség) helyzete állandóan romlik*”. Mit nem mond. A világ minden hatalma annak kedvez, aki fenntartja, aki kitermeli neki arany hátvakaróját, akinek nyakában lovagolhat, vagyis a B-középnak. A dolog szomorú, de semmi olyat nem közöl ezzel velünk, mely arra utalna, hogy de viszont most ám ez máshogy van, mert semmi sincs máshogy. Summa summarum egyfelől megerősítetik az az alapvéleményem (általa is), hogy minden hasznos intézkedése és jótéménye ellenére a Fidesz bizony elfelejtett letérdelni a nép előtt még 2010-ben, rögtön a győztes választás után! A mostani térdelésről aztán már ne is beszéljünk. Másrészt TGM valószínűleg önnön maga is leszarja a most büszkén és érzélgősen idecitált „szegény relatív többséget”, mert körülön bévüli felsőbbrendűségi tudatát ugyanúgy nem értékeli ez a réteg, mint ahogy nem értékeli mártírságát sem, és mint ahogy nem értékeli semmit sem. Eddig azt ordibálta intellektuális elitjük, hogy *mocskoshírtévé*, most esetleg azt fogja, hogy *mocskos(ságból kilábalófélbenlévő)hírtévé*. De az is lehet, hogy egyáltalán nem értik az egészet.

A Jobbikra és részben a Fideszre is kenve olyat állít TGM – tévesen –, hogy „*a segély mint olyan ellen mozgósítják a munkásokat és munkanélkülieket, a keményen dolgozó magyar emberek aljas, kétszínű propagandafráziséval, szemben ugyebár a lusta, tolvaj, potyaleső romákkal és a – nem létező, mert be nem fogadott – bevándorlókkal*”.

Ez így felvázolt képe még egyenesen aljas is (ez a дума az igazán aljas), mert nem a segély ellen mozgósítanak a „fidesznyiékek” hanem a meg nem érdemelt segély ellen és a kvázi természetes járandóságként kikövetelt munkabérszerű segély ellen, ami a dolog lényege. A lusta, tolvaj potyaleső romákat itt olyan értelemben érti TGM, mintha kitalált maszlag lenne, holott ebben a dologban is a lényeg - EZ. Nem lusta, és nem tolvaj és nem potyaleső romákkal nincs bajunk. A be nem fogadott bevándorlók feletti kesergés pedig mindennek a teteje, mert itt is, nem a be még eddigelé nem fogadott, ágról szakadt bevándorlók ügye, illetve tettei a

kérdésesek, hanem a MÁR BEFOGADOTTAK-é, akik egyszerűen önön pozícióikkal, és földrajzi elhelyezkedésükkel jelzik égető jelenléttel a problémát. TGM-nek (és akik sztarolják) sokszor rosszul működik az agyuk, mert funkcionálisan kéne használni ezt a szürke spongyát ott a fejünk tetején, nem pedig funkcionális analfabétaként.

„*A liberalizmus és a marxizmus összekotyvasztása náci szokás*”.

Ezt csak így lazán, csípőből tűelve süti el és belénk TGM. Pedig már 1956 is annak jegyében telt, hogy a kettő azonos. Angyal Pista, **Eörsi István**, Lukács György és sokan mások, mindösszesen egy kis javítást óhajtottak csak, (elődubcsok, budapesti tavaszósz) az eszme, a „dolgozó nép (ál)hatalma” brigádostól, szarós-fingós kapa-a-szájából kiesik párttikáróstól megfelelt volna nekik továbbra is, dehogyan akarták ők a darutollas Horthy-világot vissza, hogy ők szólóngatták a múltat. Vagyis tettek a polgári eszményekre. Ha '56 sikerre vergődött volna, ugyanaz a balos-jobbos szembenállás jött volna létre, mint most és ebben a játszmában a liberálisok és a marxisták egymás fegyvertársai voltak akkor is, most is.

A liberálisan, nagy szabadságról álmodozva gondolkodó nyugati fiatalság (és keleti fiatalság, és az ún néhai preszadi, a demokratikus ellenzék) Ady ifjú, tudatlan lánglelkű követői a századelőn. Cohn-Bendit – ki tudja milyen lelkű követői a századvégén. Még ha nem is voltak marxisták – de belőlük lettek a marxisták ezt azért ne feledjük, ne feledjük Yves Montand romantikus likőrözgetését Moszkvában Hruscovval, miközben utóbbi éppen henteseket küldött mindenkire Budapesten, akik nem élvezték annyira ezt poharazgatást. A liberális Bécs, a térdét csapkodva éltette a Tanácsköztársaságot és bújtatta, ajnározta Kun Béláékat, ők is poharazgattak szalonjajokban, hittek a világorradalomban, mint az a sok idióta szovjetbarát liberális orosz kivándorolt, aki visszavándorolt Leninisztánba, hogy a „nagy eszmét” az új világot, a népek szabadságát megismerhessék aztán rögvést a hajóról leszállítva Szibériában találják magukat nyimnoska málenyikij robotra.

„*Az alapvető tény – hogy tudniillik édes hazánk ún. versenyképességének egyetlen záloga a magyarországi dolgozók alacsony bére – senkit nem lelkesíthet a jelenlegi európai, azaz magyar rendszer*

iránt, akinek még maradt egy csöpp esze” – írja TGM.

Ez bizony igaz, de csak a dolog egyik fele az, – a gyalázatos bér. Mert magyar rendszernek nevezni azt, ami kifosztásként működik ellenünk, totális csúsztatás.

„*Cselédnemzet lettünk, akár oly kevéssé szeretett kelet-európai sors-társaink*”. – Ez is igaz. „*Az emiatt érzett harag a Jobbik növekvő sikerének titka, és erre a haragra bőven van ok*”. – Igaz. „*Természetesen a Jobbik nem tudja és valószínűleg nem is akarja megszüntetni ezeket az okokat, de legalább van némi összhang a politikai dumája és a népi érzelmek között*.” – Stimmt. A Jobbik ingyenbe kapja a lelki muníciót. Viszont ha kormányra kerülne, ott folytatná a kifosztást ahol a „nagyok” abba hagyták. Ezt azért elfelejtik.

„*A Jobbiknak nincs szüksége médiapropagandára, ezt a földadatot elvégzik helyette a fideszes (kvázifideszes, para-fideszes) meg a demokratikus ellenzéki médiavállalatok. Különösen a posztmodern-gonzóliberális digitális platformok/portálok (itt máris megdőccen a szekér, mert pont a gonzóliberalitást összeboronálni a Fidesszel elég nagy időtlen parasztság TGM-től) a maguk – alaposabb rendszerkritikával csak nagy ritkán foglalkozó – gúnyolódásával és fekete humorával ezt a képet fogadtatták el a magyar társadalomról: ez a társadalom züllött, hülye, abszurd, életképtelen, vezetői nyereszgekő, tudatlan, vidéki tahók (mintha egy TGM nevű egyed is mondott volna ilyen anno: Mucska és félelem...). Erre a Jobbik a megtisztulási és újjászületési dumájával – nagyon egyszerűen, szükséztlenül, tömören és tartózkodóan, emiatt roppantul hatásosan – cuppan rá: a Jobbik meghekkelte a szinte teljes magyarországi (és utódállami-kisebbségi magyar) médiavilágot anélkül, hogy reprezentánsainak akár egyetlen cikket meg kellett volna írniuk (amire egyébként nem is lennének képesek)*”.

Tökéletes elemzés, a zárójelben jelzett Fidi-gonzó tévedést leszámítva.

Egy kis kitérő.

A kígyó szívét döfjük át, mutassuk fel – kvázi érjük tetten az ármányt, nehogy elsettenkedhessen a fal mellett. Járjuk körül újra és nagyotálban azt a fajta szemetet, amit bizony ki kéne küszöbölni közéletünkéből, mert nem a szabad sajtóról szól (ahogy „ők” gondolják és nyomtatják) hanem ezen általuk elképzelt szabad sajtó

[...]